

Thu Cúc im lặng cầm đôi hài ra ngoài, nhưng Kim Liên gọi giật lại mà bảo:

- Đem con dao lên đây, để ta chém tan đôi hài khốn nạn đó ra, để cho con dâm phụ Huệ Liên muôn kiếp cũng không được siêu sinh.

Đoạn quay bảo Tây Môn Khánh:

- Chàng nghe vậy thì đau lòng lắm phải không?

Tây Môn Khánh cười:

- Nàng muốn làm gì thì cứ làm, tôi chẳng nghĩ gì cả.

Kim Liên nói:

- Nếu quả chàng không nghĩ gì tới con khốn đó thì chàng thể đi, chỉ sợ không dám thê mà thôi. Tôi biết quá mà, con khốn đó đã chết, vậy mà chàng còn giữ đôi hài của nó để sớm tối đem ra nhìn ngắm mà tưởng nhớ đến nó, còn chúng tôi đây thì coi như bỏ. Chàng đã không nghĩ đến chúng tôi thì làm sao bảo chúng tôi một lòng chung thủy với chàng cho được.

Tây Môn Khánh phát vào vai Kim Liên rồi cười bảo:

- Thôi đi, đừng ghen tuông khó coi, lúc nó còn sống, ta chưa thấy nó thất thố điều gì với nàng cả, nay nó chết, nàng cũng không nên nói gì nữa.

Nói xong leo lên giường mà ngủ.

HỒI 30

CẢ NHÀ XEM TƯỚNG

Hôm sau, Kim Liên đem hộp kim chỉ và đồ khâu ra hiên Phỉ Thúy để may một đôi hài. Vừa vẽ trên lụa để cắt, Kim Liên vừa bảo Xuân Mai mời Bình Nhi tới. Bình Nhi tới, thấy Kim Liên đang lúi húi vẽ kiểu thì hỏi:

- Thư thư định may gì vậy?

Kim Liên ngẩng lên cười đáp:

- Đang tính làm một đôi hài bằng lụa hồng, mũi hài thêu hình "Anh vũ trích đào".

Bình Nhi bảo:

- Tôi cũng có ít gấm hồng, để tôi cũng làm một đôi, ngồi đây làm chung với thư thư cho vui.

Nói xong sai a hoàn về phòng đem gấm và hộp kim chỉ tới. Kim Liên vẽ kiểu xong, đứng dậy bảo:

- Thư thư cứ ngồi vẽ kiểu đi, để tôi vào gọi Tam thư thư rá đây cùng làm cho vui. Hôm qua Tam thư thư cũng nói là muốn làm một đôi hài.

Nói xong bước ra, Ngọc Lâu cũng đang sửa soạn vật dụng để làm hài, thấy Kim Liên tới thì hỏi:

- Đi đâu sớm vậy?

Kim Liên đáp:

- Hôm nay tôi dậy sớm lắm, gia gia cũng ra ngoại thành có việc rồi. Tôi rủ Bình Nhi ra hiên Phỉ Thúy làm đôi hài, bây giờ tới rủ thư thư cùng ra đó làm cho vui. Thư thư cũng đang định làm hài đó phải không? Định chọn màu gì vậy?

Ngọc Lâu đáp:

- Như hôm qua tôi nói đó, tôi cũng phải làm thêm một đôi, lần này tôi định làm một đôi hài bằng đoạn màu huyền.

Kim Liên hỏi:

- Phải thêu hoa chứ gì?

Ngọc Lâu đáp:

- Tôi thì không trẻ trung như các thư thư nên chỉ thêu hoa đúng đắn, chứ không thể xanh xanh đỏ đỏ được. Tuy nhiên tôi sẽ viền xung quanh bằng sa màu xanh. Vậy có được không?

Kim Liên bảo:

- Vậy cũng được, thôi thư thư xếp đồ đi, Bình Nhi đang đợi chúng mình.

Ngọc Lâu bảo:

- Thì cứ ngồi đây uống chung trà đã.

Kim Liên nói:

- Cho đem trà ra đó uống có phải hơn không?

Ngọc Lâu dặn Lan Hương pha trà đem ra hoa viên rồi cùng Kim Liên bước ra. Nguyệt nương ngồi trước cửa phòng nhìn ra thấy hai người hỏi:

- Hai người đi đâu vậy?

Kim Liên cười đáp:

- Hai chúng tôi cùng Bình Nhi rủ nhau làm hài mà mang.

Nói xong cùng Ngọc Lâu đi thẳng. Tới nơi, ba người cùng ngồi khâu hài, trò chuyện vui vẻ. Lát sau Ngọc Lâu hỏi:

- Ngũ thư thư à, khi không tự nhiên chúng mình lại có ý định cùng nhau làm hài một ngày thế này?

Kim Liên đáp:

- Hôm qua vì đôi hài của tôi bị thằng gia nhân ăn cắp nên gia gia bảo tôi làm thêm một đôi nữa, mà phải là màu hồng mới được.

Ngọc Lâu nói:

- Ồ, nói chuyện mất hài tôi mới nhớ, cũng vì chuyện đó mà hôm qua gia gia đánh tên gia nhân ngất đi, sặc cả máu mồm máu mũi. Mẹ nó ra đằng sau cứ chửi là con dâm phụ, con khốn

nạn nào gây nên chuyện đó, thôi thì đủ thứ. Tôi nghe mà không biết là chửi mắng ai. Sau đó tên gia nhân vào, Đại nương mới hỏi: "Hôm qua tại sao gia gia lại đánh người?" Tên gia nhân mới nói là nó lượm được đôi hài trong vườn, rồi đổi cho Trần hiền tế lấy cái vòng bạc, vậy mà không hiểu ai nói cho gia gia biết mà đánh nó thừa sống thiếu chết. Nó đáp xong rồi bỏ đi tìm Trần hiền tế để đòi cái vòng.

Kim Liên hỏi:

- Đại nương không nói gì hay sao?

Ngọc Lâu đáp:

- Có chứ, Đại nương nói nhiều lắm. Nói là gia gia làm quá, mới đây vì chuyện Lai Vượng mà khiến Huệ Liên phải chết oan, bây giờ vì một đôi hài mà làm loạn nhà lên. Đại nương lại bảo là hài thì mang ở chân, làm sao tên gia nhân có thể nhặt được, chắc là uống rượu say rồi đùa nhau nên mới tuột ra được. Như vậy đã không biết xấu hổ lại còn gây chuyện nữa.

Kim Liên sa sầm nét mặt lại bảo:

- Chuyện thằng Lai Vượng mưu cầm dao giết chủ không đáng nói hay sao? Hôm thằng Lai Hưng tới báo tin thì có cả Tam thư thư ở đó, đã nghe rõ hết. Chuyện như vậy mà không nói sao được? Không nói để rồi gia nhân giết chủ hay sao. Gia gia đuổi thằng Lai Vượng đi xa mới là yên. Con vợ nó nhớ thương chồng, nó muốn chết thì cho nó chết, có liên can gì tới ai. Vậy mà người nào cũng bảo là tại tôi nên nó chết. Rồi bây giờ chuyện thằng gia nhân bị đòn, cũng bảo là tại tôi nữa. Mọi chuyện xảy ra trong nhà này đều tại tôi cả hay sao?

Ngọc Lâu thấy Kim Liên mặt mũi đỏ bừng thì biết là Kim Liên đang tức giận lắm, bèn bảo:

- Thư thư à, tôi với thư thư là chỗ chị em, nên nghe được chuyện gì là tôi nói lại cho thư thư nghe. Nhưng thư thư nghe xong thì nên để bụng, đừng nói ra làm gì.

Kim Liên im lặng.

Chiều hôm đó, Tây Môn Khánh về, Kim Liên kể lại mọi chuyện rồi nói:

- Vợ Lai Chiêu nó chửi gia gia về vụ con nó bị đòn đó. Nó nói gia gia đủ điều, tôi không dám nhắc lại.

Tây Môn Khánh lập tức lên phòng khách, cho gọi vợ chồng Lai Chiêu và đưa con tới, mắng cho một trận và trục xuất ra khỏi nhà. Nguyệt nương phải chạy ra can gián hết lời, Tây Môn Khánh mới chịu để cho vợ chồng Lai Chiêu và đứa con ra coi sóc căn nhà của Bình Nhi ở đường Sư Tử, và cấm từ nay không được đặt chân về nhà.

Nguyệt nương biết chuyện này cũng do Kim Liên thì giận ghét Kim Liên lắm.

Một hôm, Tây Môn Khánh đang ngồi ở tại phòng khách thì Bình An vào thưa:

- Chu gia ở phủ Thủ Bị có sai người đưa một vị thầy tướng tới, tên là Ngô Thần tiên, hiện đang đứng chờ ở ngoài.

Nói xong đưa tấm thiệp của họ Chu lên, Tây Môn Khánh xem xong bảo:

- Cho mời vào.

Ngô Thần tiên, khăn áo đạo màu xanh, chân đi dép cỏ, tay phe phẩy quạt, phiêu diêu đi vào. Họ Ngô trạc ngoại tứ tuần, có cốt cách thần tiên, thân như cây tùng, tiếng nói như chuông, lúc ngồi thì như cây cung, còn khi đi thì nhẹ như gió lướt, lại giỏi thiên văn địa lý, thông thạo khoa âm dương tướng số. Tây Môn Khánh thấy Ngô Thần tiên vào, vội bước ra ngoài thêm nghênh tiếp. Ngô Thần tiên cũng vái dài. Hai người vào phòng khách an tọa, gia nhân đem trà ra. Tây Môn Khánh hỏi:

- Chẳng hay tiên sinh cao danh quý tính là gì, quý quán tại nơi nào, và làm sao quen biết với Chu đại nhân.

Ngô Thần tiên nghiêng mình đáp:

- Bản đạo họ Ngô tên Thích, đạo hiệu là Thủ Chân, nguyên quán là huyện Tiên Du tỉnh Triết Giang, từ nhỏ đã xuất gia theo thầy học đạo tại Tử Hư Quan ở Thiên Đài Sơn. Gần đây tôi vân du các nơi, rồi muốn đến tìm đạo tại Đại Sơn, nên ghé ngang đây, tới chữa bệnh mắt cho phu nhân của Chu Tướng công, rồi nhân đó Chu Tướng công giới thiệu tôi tới quý phủ đây.

Tây Môn Khánh hỏi:

- Chẳng hay lão tiên thông hiểu những phái âm dương tướng pháp nào?

Ngô Thần tiên đáp:

- Bản đạo tinh thông về Ma y tướng pháp và Lục Nhâm thần khóa, lại thường cho thuốc cứu người, nhưng không màng tiền bạc thế gian.

Tây Môn Khánh lấy làm kính trọng lắm, nói:

- Như vậy mới là thần tiên.

Đoạn quay lại sai gia nhân dọn bàn đãi tiệc chay.

Ngô Thần tiên bảo:

- Bản đạo chưa đoán được câu gì, đầu dám nhận tiệc chay.

Tây Môn Khánh cười:

- Lão tiên từ xa tới đây, bổn phận chúng tôi là phải thiết đãi, thỉnh lão tiên dùng qua rồi coi cho tôi sau cũng không muộn.

Nói xong mời Ngô Thần tiên sang bàn tiệc chay, tự mình ngồi thù tiếp. lát sau, mời qua bàn trên dùng trà, rồi bảo gia nhân đem bút nghiên ra. Ngô Thần tiên bảo:

- Bây giờ, xin đại nhân cho biết ngày sinh tháng đẻ, rồi sau đó tôi sẽ xin coi tướng.

Tây Môn Khánh viết ra giấy, Ngô Thần tiên xem xong, tính toán một hồi rồi nói:

- Quan nhân đây tuổi Mậu Dần, sinh vào giờ Bính Ngọ, ngày Nhâm Ngọ, tháng Tân Dậu, như vậy là có Thượng quan cách, sách dạy rằng "Thượng quan cách tận phục sinh tài, Tài vương sinh quan phúc chuyển lai", theo bản đạo thì mệnh của quan nhân đây vượng lắm, không quý thì cũng vinh, sau này tất nắm giữ quyền chức lớn lao, một đời vinh hoa phú quý, sau này lại sinh quý tử nữa. Quan nhân là người giỏi giang, tính tình ôn hòa mà cương trực, lúc vui thì ôn hòa như gió xuân, nhưng lúc giận thì âm âm như sấm sét, nhiều vợ nhiều của, lúc chết thì có hai con trai đưa đám. Năm nay là năm Đinh Mùi, Đinh Nhâm tương hợp, nhất định là có chuyện mừng thăng quan tiến lộc, lại có Hồng loan Thiên hỷ, tất có tin mừng, chỉ vào khoảng tháng bảy là thấy, nhưng trong đời thế nào cũng có một lần gặp tai họa lớn và bệnh tật nguy hiểm.

Tây Môn Khánh hỏi:

- Trong năm nay thì như thế nào?

Ngô Thần tiên nói:

- Năm nay thì trong nhà có chuyện buồn bực, nhưng chưa phải là tai ách.

Tây Môn Khánh lại hỏi:

- Còn mệnh thì thế nào?

Ngô Thần tiên đáp:

- Vững như bàn thạch.

Tây Môn Khánh mừng lắm, lại bảo:

- Lão tiên thấy tướng tôi thế nào?

Ngô Thần tiên bảo:

- Xin quan nhân ngồi thẳng, day mặt thẳng về tôi đây.

Tây Môn Khánh ngồi ngay ngắn lại, xoay mặt thẳng về Ngô Thần tiên. Ngô Thần tiên nhìn một lúc rồi nói:

- Sách tướng dạy rằng hữu tâm vô tướng thì tướng trực tâm sinh, mà hữu tướng vô tâm thì tướng tùy tâm vãng. Tôi coi tướng quan nhân, đầu tròn cổ ngắn, tức là người có phúc. Thể chất tráng kiện thì đúng là tướng anh hào. Thiên đình cao vút thì hưởng lộc suốt đời. Đó là những điểm tốt, nhưng cũng có vài điểm xấu bản đạo không dám nói.

Tây Môn Khánh bảo:

- Xin lão tiên cứ nói, không hại gì cả.

Ngô Thần tiên bảo:

- Xin quan nhân đi vài bước cho tôi coi.

Tây Môn Khánh đứng dậy đi mấy bước rồi trở lại ngồi xuống. Ngô Thần tiên bảo:

- Tướng quan nhân thế này là nhiều vợ, mà lại xung khắc với vợ, nhưng cũng phải như vậy thì mới tốt, không hại đến thân. Ít nhất quan nhân cũng qua một đời vợ rồi, rõ là tướng sát thê.

Tây Môn Khánh gật đầu:

- Quả đã có một đời vợ trước rồi.

Ngô Thần tiên bảo:

- Xin quan nhân cho tôi coi tay.

Tây Môn Khánh chìa tay ra. Ngô Thần tiên coi một lát bảo:

- Sướng khổ trí ngu là ở lòng bàn tay. Bàn tay của quan

nhân là bàn tay của người có lộc. Nhưng đôi mắt thư hùng thì lại cho thấy là tính tình gian trá. Xét gần thì chỉ ít ngày nữa là có tin gia tăng phú quý, còn hồng sắc ở chỗ tam dương thì cho thấy chỉ nội năm nay sinh quý tử. Còn điều này nữa, tôi cũng xin nói luôn, đó là quan nhân cũng tham lam vinh hoa lắm lắm.

Nói xong thì ngâm:

Bình sinh sướng khổ là do mệnh,

Tướng số cơ trời khó nói ra.

Tây Môn Khánh nói:

- Xin lão tiên coi giùm luôn cho cả tiện nội.

Đoạn quay lại bảo gia nhân:

- Vào mời Đại nương ra đây.

Lát sau, Nguyệt nương bước ra, có đủ cả mấy người thiếp đi theo, nhưng lại núp sau bình phong mà nghe. Ngô Thần tiên thấy Nguyệt nương ra thì vội đứng dậy vái chào. Tây Môn Khánh mời ngồi để coi tướng, nhưng Ngô Thần tiên xin được đứng. Coi một hồi rồi nói:

- Đại nương đây mặt như vầng trăng thì gia đạo được hưng long. Môi như sen hồng thì tiền bạc trong nhà được phong phú, mà lại có con trai. Tiếng nói trong thì ích phu phát lộc. Xin Đại nương cho tôi được coi tay.

Nguyệt nương rút rề chìa tay ra, Ngô Thần tiên coi một lát rồi nói:

- Bàn tay như gừng khô tức là người giỏi quán xuyên gia đình, đó là những điều tốt, còn những điều xấu, xin đừng chê là bản đạo nói thẳng.

Tây Môn Khánh bảo:

- Xin tiên trưởng cứ dạy.

Ngô Thần tiên nói:

- Tướng này nếu không có tật thì phải sát phu.

Đoạn đọc mấy câu thơ:

Dung mạo trông đoan chính mọi phần,

Dáng đi chậm rãi, nhẹ đôi chân,

Nhẹ nhàng tiết độ trong lời nói,

Thật đúng nghi dung vợ quý nhân.

Ngô Thần tiên đọc xong, Nguyệt nương lui vào, Tây Môn Khánh nói:

- Hầy còn một đám tiểu thiếp, xin tiên trưởng vui lòng coi sơ qua chút đỉnh.

Kiều Nhi nghe vậy bước ra. Ngô Thần tiên nhìn một lúc rồi nói:

- Nương nương đây trán nhọn mũi nhỏ, nếu không làm trặc thất thì cũng phải ba đời chồng. Thân mập thịt nhiều tức là dư ăn dư mặc mà được hưởng yên ổn suốt đời. Xin đi thử vài bước.

Kiều Nhi bước mấy bước rồi đứng lại. Ngô Thần tiên nói:

- Tướng đi như rắn, tức là tuổi nhỏ gặp lắm phong trần, nếu không phải thuộc hàng ca xướng thì cũng đã từng là một a hoàn.

Tây Môn Khánh khen đúng rồi bảo Kiêu Nhi vào. Nguyệt nương đứng trong bảo Ngọc Lâu:

- Nên ra coi thử xem sao.

Ngọc Lâu bước ra, Ngô Thần tiên coi một lát rồi bảo:

- Nương nương đây có tiền bạc, sức khỏe tốt, ít bệnh tật, sau này vinh hoa phú quý, tới già cũng không có tai họa gì. Xin nương nương bước thử vài bước.

Ngọc Lâu bước mấy bước rồi đứng lại, Ngô Thần tiên bảo:

- Miệng như chữ Tứ là có tinh thần thanh cao, tính tình ôn nhu hiền hậu, sau này dồi dào tài lộc, nhưng ít nhất cũng ba đời chồng.

Ngọc Lâu lui vào, Kim Liên bước ra, nhưng không hiểu sao lại mỉm cười quay vào, Nguyệt nương giục:

- Việc gì mà ngại, ra thử coi.

Giục hai ba lần, Kim Liên mới bước ra hẳn. Ngô Thần tiên ngẩng đầu coi tướng rồi nói ngay:

- Nương nương đây tóc dài mà rậm, mắt nhìn ngang là tướng đa dâm, trán có hắc khí tức là tướng sát phu, nhân trung ngắn là tướng chết yếu.

Nói xong đọc mấy câu thơ:

Cử chỉ xem qua biết tính dâm.

Mắt nhìn ngang dọc, phá nhân luân.

*Nhà cao cửa rộng nhưng không thọ,
Nhan sắc xinh tươi ngộ chắc lắm.*

Kim Liên nghe xong tức giận quay vào. Tây Môn Khánh gọi Bình Nhi ra. Ngô Thần tiên nhìn một lúc rồi nói:

- Nương nương đây da mịn mà trắng, đó là tướng phú quý, dung mạo đoan trang là người có đức, vai tròn là sinh quý tử, mắt nhìn như say là được chồng yêu, nhưng lại hay bệnh tật. Tuy nhiên, năm Dậu năm Tuất là phải cẩn thận lắm. Nói tổng quát thì mặt tươi như hoa sáng như trăng là tướng phú quý.

Bình Nhi trở vào. Nguyệt nương giục Tuyết Nga ra. Ngô Thần tiên ngó kỹ rồi nói:

- Nương nương này tuy đẹp dễ nhưng tướng tâm thường, lại là người lãnh đạm vô tình, có cơ mưu, ngoài ra còn phải bốn điều kỵ, cái môi thể kia là tướng nghèo hèn, cái tai thể kia là hành động vô luân, cái mắt thể kia là không có thần, cái mũi thể kia là tính tình bất chánh.

Đoạn đọc mấy câu thơ:

Lưng ong mình đẹp ấy bản nhân,

Xảo trá nhìn trong ánh mắt gần,

Thường thấy băng khuâng như tính toán,

Không làm tỳ thiếp ắt phong trần.

Tuyết Nga vào, Nguyệt nương giục Tây Môn Đại Thụ ra. Ngô Thần tiên coi một lúc rồi nói:

- Tiểu thư đây có tướng tàn phá cơ nghiệp gia đình, tiếng nói như xé lụa thì gia tư tất sẽ tiêu tán, mệnh cũng không thọ. Lớn nhỏ được nhờ cha mẹ, nhưng lớn lên thì làm hại nhà chồng.

Đại Thụ buồn rầu quay vào. Nguyệt nương lại bảo Xuân Mai ra. Xuân Mai ăn mặc đẹp dễ, bước ra vái chào. Ngô Thần tiên coi một lúc rồi bảo:

- Cô nương đây ngũ quan đoan chính cốt cách thanh kỳ, tóc nhỏ mày rậm nhưng mắt tròn trán thấp là người nóng nảy, nhưng gặp chồng quý, sinh con quý. Dáng đi như tiên bay, tiếng nói trong trẻo là tướng ích phu đắc lộc. Nhưng mắt to mắt nhỏ là xung khắc với cha mẹ.

Dám đàn bà con gái coi tướng sơ qua xong, nói với nhau là Ngô Thần tiên quả là tay thần tướng. Tây Môn Khánh sai gói năm lạng bạc để tạ ơn, lại thưởng cho gia nhân của phủ Thủ Bì năm tiền, đồng thời viết thiệp sang cảm ơn. Ngô Thần tiên mấy lần từ chối, nói:

- Bản đạo vân du bốn phương, ăn trong gió ngủ trong sương, đâu cần tới vật này, cho nên không cần thì không dám nhận.

Tây Môn Khánh kính phục lắm, lấy ra một xấp vải mà bảo:

- Nếu vậy thì tiên trưởng nhận xấp vải này để may áo mặc được chăng?

Ngô Thần tiên nhận vải rồi cảm ơn, cùng tiểu đồng quay ra. Tây Môn Khánh thân tiễn tới cổng. Trở vào phòng khách, Tây Môn Khánh hỏi mọi người về vụ xem tướng vừa rồi. Nguyệt nương nói:

- Phần lớn đều đúng, nhưng có ba người chắc là sai.

Tây Môn Khánh hỏi:

- Những ai vậy?

Nguyệt nương đáp:

- Bảo Lục nương có bệnh là sai, bảo đại thư nhà mình gặp tai ách là sai, làm gì mà có thể gặp tai ách được, rồi lại bảo Xuân Mai sinh quý tử và hưởng quyền quý. Chẳng lẽ sau này chống nó làm quan rồi nó có mũ có ngọc mà đội hay sao? Hay là chàng thu nạp nó làm thiệp đi cho đúng số.

Tây Môn Khánh cười bảo:

- Thì như tôi đây mà còn bảo là sắp có tin vui bình địa dâng vân, gia quan tiến lộc nay mai, mà tôi thì làm quan sao được. Ông ta thấy Xuân Mai và nàng đứng cạnh nhau, lại cùng ăn mặc sang trọng thì tưởng đâu rằng Xuân Mai là con gái của ta với nàng, cho nên mới đoán là Xuân Mai sau này gặp chồng sang, sinh con quý. Còn lạ gì xưa nay chuyện tướng số ít khi đúng, nhưng mà do Chu đại nhân giới thiệu tới chẳng lẽ mình từ chối nên mới bảo xem qua vài người mà thôi.

Nói xong cầm quạt phe phẩy bước ra hoa viên. Lúc đó vào khoảng gần trưa. Tây Môn Khánh vào Tụ Cảnh đường nghỉ

ngôi, xung quanh buông màn thùy, bên ngoài hoa cỏ xanh tươi, bóng cây râm mát, tiếng ve sầu rí rả, thỉnh thoảng vài ngọn gió nhẹ đưa, hương hoa thơm ngát một vùng. Thật là:

Cây xanh bóng mát ngày dài,

Hồ gương in bóng lâu đài rung rinh.

Gió hè xao động nước xanh,

Tường vi một khóm bên đình đưa hương.

Tây Môn Khánh ngồi dựa trên ghế hóng mát, thấy Lai An và Hoa Đồng ra giếng trong hoa viên lấy nước, bèn gọi:

- Một đứa lại đây ta bảo.

Lai An vội vàng chạy tới. Tây Môn Khánh bảo:

- Chạy vào nói với Xuân Mai, xem có canh thì bảo múc cho ta một bát.

Lai An vâng lời đi ngay. Lát sau Xuân Mai tay bưng tô canh, bước tới cười hỏi:

- Gia gia đã ăn cơm chưa?

Tây Môn Khánh đáp:

- Ta ăn rồi.

Xuân Mai nói:

- Để tôi quạt canh cho nguội rồi gia gia húp cho khỏe.

Tây Môn Khánh gạt đầu, Xuân Mai để bát canh xuống bàn, cầm cái quạt ba tiêu mà quạt, vừa quạt vừa hỏi:

- Hồi nãy gia gia và Đại nương nói chuyện gì vậy?

Tây Môn Khánh đáp:

- Nói chuyện về vụ ông Ngô đạo sĩ xem tướng ấy mà.

Xuân Mai nói:

- Đạo sĩ bảo là tôi có tướng phú quý, nhưng hồi nãy tôi nghe Đại nương nói là phú quý đâu đến thứ tôi. Tôi cho vậy là đúng, vì tục ngữ có câu "nước bể khó lường, làm sao biết tướng", cho nên không thể biết trước chuyện tương lai, riêng tôi suốt đời làm kẻ ăn người ở cho gia gia mà thôi.

Tây Môn Khánh bảo:

- Đừng nói vớ vẩn, người ta cũng có số chứ, người không nghe câu "đàn ông quan tấ thì chấy, đàn bà quan tấ một ngày nên quan" hay sao? Biết đâu ngày mai người gặp người chồng

vinh hoa phú quý thì sao? Đại nương cũng làm sao mà biết được. À, mà nương nương của người đâu, sao không thấy?

Xuân Mai đáp:

- Ngủ nương ở trong phòng, sai Thu Cúc lấy nước tắm, nhưng nằm chờ trên giường rồi ngủ mất.

Tây Môn Khánh bảo:

- Để ta ăn canh xong sẽ tới đó nghỉ trưa.

Xuân Mai đưa canh lên, Tây Môn Khánh ăn xong, thấy người khoan khoái, rồi cùng Xuân Mai tới phòng Kim Liên, thấy Kim Liên đang nằm ngủ trên cái giường khảm xà cừ mới mua. Nguyên Bình Nhi có một cái giường khảm xà cừ rất đẹp, nên đòi Tây Môn Khánh bỏ ra sáu chục lạng mua một cái như thế. Tây Môn Khánh nhẹ nhàng tới gần, Kim Liên mở mắt cười bảo:

- Đồ quý, người ta đang ngủ ngon thì bước vào, làm người ta hết hồn tưởng là trộm.

Tây Môn Khánh cười:

- Ta vào thì nàng không biết, nhưng có chàng nào vào chẳng lẽ nàng cũng không biết hay sao?

Kim Liên nói:

- Ăn nói hồ đồ vậy mà nghe được, phòng này chỉ có chàng vào mà thôi, tôi không bao giờ cho người khác bén mảng tới.

Tây Môn Khánh không nói gì, nằm xuống ôm Kim Liên mà ngủ. Kim Liên nằm quay mặt vào trong. Lát sau Tây Môn Khánh xoay cho Kim Liên quay lại với mình.

Hôm trước núp sau hiên Phỉ Thúy, Kim Liên nghe được lời khen của Tây Môn Khánh, bảo là da Bình Nhi rất trắng, do đó sợ Bình Nhi chiếm đoạt lòng yêu của Tây Môn Khánh, bèn về phòng lấy nhị hoa mặt lỵ, hàng ngày chà sát trên thân thể, khiến cho da dẻ thêm trắng và có hương thơm rất quyến rũ. Tây Môn Khánh thấy toàn thân Kim Liên trắng như tuyết, hai bàn chân nhỏ lại mang cặp hài đại hồng mới làm, thì cứ ngẩn ngơ nhìn ngắm. Kim Liên bảo:

- Da dẻ tôi đâu trắng được như Bình Nhi mà nhìn làm gì. Người ta lại sắp sinh quý tử, chúng tôi làm sao sánh được. Thật chúng tôi vô phúc quá.

Tây Môn Khánh lắng sang chuyện khác:

- Sao bảo là nàng đang định đi tắm?

Kim Liên hỏi lại:

- Làm sao chàng biết?

Tây Môn Khánh đáp:

- Xuân Mai nói.

Kim Liên bảo:

- Chàng có tắm không, để tôi bảo Xuân Mai nó lo nước tắm luôn.

Tây Môn Khánh gạt đầu. Kim Liên gọi Xuân Mai chuẩn bị nước tắm. Lát sau hai người tắm xong, Kim Liên mặc quần mỏng áo ngắn trở vào giường, bảo Xuân Mai dọn hoa quả và rượu, lại gọi:

- Thu Cúc, dọn bàn ra. Xuân Mai nó đưa rượu thì đem ra.

Lát sau, hai người ra bàn ngồi, Kim Liên cầm bình rượu rót một chung, định đưa cho Tây Môn Khánh, nhưng thấy rượu lạnh ngắt, liền hát ngay chung rượu vào Thu Cúc, ướm từ đầu tới chân mà quát:

- Con khốn, ra ngoài quỳ mau.

Xuân Mai bảo Thu Cúc:

- Mày thật đoảng, sao không hâm rượu lên?

Thu Cúc ảm ức:

- Bây giờ mùa hè nóng nực, gia gia và nương nương toàn uống rượu lạnh, ai biết là hôm nay phải hâm rượu đâu.

Kim Liên rít lên:

- Con voi dày ngựa xé kia, mày nói gì vậy? Xuân Mai vả vào miệng nó cho ta.

Xuân Mai lườm Thu Cúc:

- Nó là đồ mặt dày, đánh chỉ thêm bản tay mà thôi. Nương nương chỉ nên bảo nó dội đá mà quỳ là hơn.

Thu Cúc khóc lóc bước ra.

Xuân Mai hâm rượu đem ra. Kim Liên chúc rượu cho Tây Môn Khánh.

Tối hôm đó Tây Môn Khánh nghỉ lại với Kim Liên.